

РЕШЕНИЕ

№ 7445

гр. София, 21.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 04.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева

Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8991** по описа за **2020** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл. 63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Столична община, чрез юк Ц. срещу решение от 16.04.2020 г., на софийски районен съд, НО, 103 състав по НАХД № 18754/2018 г., с което е отменено НП № 249384/08.05.2015 г., издадено от зам.-кмета на СО, с което на основание чл. 35, ал.7, т.1 Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на СО /отм./, на Н. Г. Д. е наложена глоба в размер на 100,00 лв. за извършено на нарушение на чл. 18, ал.1, т.1 и чл. 35, ал.1, вр. чл. 34, ал.3 от същата наредба.

Касаторът изразява несъгласие с изводите на районния съд, с което НП е отменено, като излага мотиви за неправилност и незаконосъобразност и нарушение на материалния закон. Посочва, че съдът правилно е възприел фактическата обстановка по делото, като правилно е кредитирал показанията на свидетеля-актосъставител. Неправилно обаче съдът е възприел, че е налице нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяна на обжалваното НП. Счита, че ЗавтП няма отношение към процесното НП и състава на санкцията, тъй като в СО превоза на пътници се осъществява не само чрез моторни превозни средства, но и чрез релсови и др. Моли за отмяна на решението на СРС и за потвърждаване на НП.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, юк Ц. поддържа жалбата и

моли за отмяна на оспореното решение.

Ответникът, Н. Г. Д., чрез адв. Р. е взел становище по жалбата, с което я оспорва като неоснователна. В отговор на касационната жалба излага подробни съображения за правилност на оспореното от СО решение. Освен това намира, че АУАН, въз основа на който е издадено НП, е издадено от некомпетентен орган, тъй като изпълнителният директор на [фирма] е определил длъжностните лица, които да имат право да издават АУАН, въз основа на делегация от кмета на СО. Такава делегация счита за недопустима и в противоречие със ЗАНН.

В съдебно заседание, чрез адв. Р. оспорва жалбата, поддържа подадения отговор и моли за потвърждаване на решението. Претендира присъждането на разноски, за което прилага списък по чл. 80 ГПК.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, четвърти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

За да състави АУАН № 249384/30.04.2015 г., контролър по редовността на пътниците в [фирма] установил, че на 30.04.2015 г., около 18,30 ч., Н. Г. Д. от [населено място], кв. Горна баня, пътува в автобус на градския транспорт по линия с № 280 без редовен превозен документ по смисъла на чл.9 и чл.10, вр. чл. 11 и чл. 12 Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на СО. Нарушението е установено след спирка Невродиспансер, площад на авиацията, с посока Студентски град от контролърите по редовността на пътниците към [фирма], които извършвали проверка на пътуващите в автобуса. Актът е съставен в присъствието на Д. А. очевидец, която се е подписала за това. Актът е съставен в присъствието на нарушителя, който го е подписал срещу подпис.

Въз основа на така описаната фактическа обстановка, зам.-кмета на СО, съставил НП № 249384/08.05.2015 г. В НП е описана и възприета, изложената в АУАН фактическа обстановка, а именно, че Н. Г. Д. е извършила констатираното в АУАН нарушение, като пътувал в автобус на градския транспорт с № А 280, на 30.04.2015 г., около 18.30 ч. без редовен превозен документ, с което е нарушила разпоредбите на чл. 18, т.1, б.а, б.б и б. в и чл. 35, ал.1, вр. чл. 34, ал.3 НРУПОГТТСО. Поради това, на Д. е наложена глоба от 100 лв.

Не са представени доказателства за връчване на НП на наказаното лице.

По делото е приложена заповед № РД-09-97/11.11.2016 г., с която изпълненият директор на [фирма] е упълномощил контролери по редовността на пътниците от [фирма] да осъществяват контрола по редовността на пътниците в обществения транспорт и да съставят актове за установяване на административни нарушения. Сред упълномощените лица е актосъставителя К. Г., под № 544.

Представена е и заповед № СО-А16-РД09-1060/04.08.2016 г. на кмета на СО, с която е възложено на зам.-кмета на СО Е. К. да изпълнява функциите на административнонаказващ орган по преписка, образувани въз основа на съставени АУАН по Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на СО като издава НП.

За изясняване на фактическата обстановка, СРС е събрал и гласни доказателства, като

е разпитан актосъставителя.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение от 16.04.2020 г. по НАХД № 18754/2018 г., с което е отменено НП № 249384/08.05.2015 г., издадено от зам.-кмета на СО, с което на Н. Г. Д. е наложено наказание глоба в размер на 100,00 лв. за нарушение на чл. 18, т.1 и чл. 35, ал.1, вр. чл. 34, ал.3 НРУПОГТТСО, а именно, че е пътувал в автобус на градския транспорт без редовен превозен документ.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение от 16.04.2020 г. по НАХД № 18754/2018 г., с което СРС, 103-ти състав е отменил оспореното от наказаното лице НП № 249384/08.05.2015 г., с което на Д. е наложена глоба за нарушение на чл. 18, т.1 и чл. 35, ал.1, вр. чл. 34, ал.3 НРУПОГТТСО. За да стигне до извод за отмяна на НП, СРС е приел, че в процедурата по ангажиране на отговорността на наказаното лице, са допуснати съществени процесуални нарушения.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от Н. Г. Д. допустима жалба, предвид липсата на доказателства за връчване на НП на Д..

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

АУАН е издаден от компетентен орган - контролър в [фирма], упълномощен по съответния ред, за което са представени доказателства. Оспореното НП е издадено от зам.-кмета на СО, за чието упълномощаване са представени съответните доказателства, и по-конкретно заповед № СО-А16-РД09-1060/04.08.2016 г. на кмета на СО. Органът, който има право да издава НП на нарушения на НРУПОГТТСО, е кмета на СО или упълномощено от него лице. Предвид заповедта за изрично упълномощаване, съдът приема, че оспореното НП е издадено от компетентен орган. При издаването на АУАН и НП е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. АУАН е връчен на наказаното лице срещу подпис. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН за издаване на двата акта.

Но към настоящия момент е изтекъл срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /ТП № 1/27.02.2015г. по т.д. № 1/2014г. на ВКС и ВАС/. По този въпрос, настоящият касационен състав ще изложи мотиви по-долу, след като разгледа законосъобразността на оспореното решение и НП.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови решението си районният съд е приел, въз основа на събрания по делото доказателствен материал, че на 30.04.2015 г., около 18.30 ч. Н. Г. Д. пътувал в автобус № А280 (инв. № 2144) в [населено място], като след спирка Невродиспансер, площад на авиацията, с посока Студентски град, пътува без валидиран превозен документ, поради което бил свален от автобуса и в негово присъствие му бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/. Въз основа на АУАН било издадено процесното НП.

От правна страна, районният съдът е отменил НП на процесуално основание. За да отмени НП, съдът счел, че е налице противоречие между поднормативния акт, на основание който е наложено наказанието и нормативен акт от по-висока степен. Също е установена неяснота в административното обвинение, поради изброяване на целия състав на разпоредбата на чл. 18, т.1 НРУПОГТТСО.

Административен съд София - град, IV-ти касационен състав намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е правило и законосъобразно. Не е налице наведеното в жалбата касационно основание.

Съдът намира, че е налице противоречие между НРУПОГТТСО и ЗАвтП, поради което НП неправилно е постановено на основание Наредбата. Съгласно чл. 101 от ЗАП, в редакцията му след изменението с ДВ бр. 9/2017 г., пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг документ, се наказва с глоба от 10,00 лв. до 50,00 лв. - за превози по общинските транспортни схеми, 50 лв. - за междуселищни превози 300 лв. - за международни превози. Санкцията за пътуване без билет е предвидена в закон. Разпоредбата на чл. 101 от ЗАвтП не е бланкетна и признаците на извършеното нарушение не подлежат на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда по-високо по размер административно наказание, макар и от същия вид - „глоба”. Противоречието между закон и подзаконов акт обуславя отмяната на НП издадено за нарушение по наредба на СО /НРУПОГТТСО/, противоречаща на ЗАвтП - чл. 15, ал. 3 от ЗНА. Следва да се има предвид, че ЗАвтП е относим и към превозите по общинските транспортни схеми. В този смисъл, предвид разпоредбите на ЗНА, приложим е нормативния акт, а не поднормативния такъв. Освен това, действително с разпоредбите на ЗМСМА, общинските власти могат да определят условията и реда за пътуване по маршрутите на обществения градски транспорт на територията на съответната община. В закона не са делегирани контролни правомощия във връзка с реда за осъществяване на обществения превоз на пътници, поради което и органите на местните власти нямат право да приемат санкционни норми. За допуснатите нарушения важат разпоредбите на ЗАвтП.

Дори да се приеме, че нарушението може да се бъде установено и санкционирано по реда на поднормативен акт, какъвто е НРУПОГТТСО, то съдът намира отново основание за отмяната на НП, което основание е констатирано и в оспореното решение на СРС. Не е налице тъждественост между установеното в АУАН

нарушението и описаното в НП.

Тук следва да се направи уточнение, че приложила към настоящия казус е НРУПОГТТСО, приета с Решение № 520 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г., и отменена с Решение № 178 по Протокол № 51 от 05.04.2018 г., тъй като същата е приложима към датата на извършване на нарушението – 30.04.2015 г. Нова НРУПОГТТСО е приета с Решение № 178 на СОС по Протокол № 51 от 05.04.2018 г. и не е приложима към нарушение извършено преди нейното приемане.

Нарушението е подведено под определена норма в АУАН и под по-стеснителна такава в НП, т.е., разпоредбата на чл. 18, т. 1 от Наредбата съдържа три предложения (б. „а”, б. „б”, б. „в”), но в НП не е посочено коя от тях е нарушена. И в АУАН и в НП са подчертани и трите подточки на чл. 18, т. 1. Чл. 18, т. 1, буква „а” предвижда, че пътниците следва да притежават редовен превозен документ до слизането си в района на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото. В посочената санкционна разпоредба – чл. 35, ал. 7, т. 1 е предвидено, че в случаите, посочени в чл. 35, ал. 1, вр. чл. 34, ал. 3 и ал. 5 от наредбата и в случаите на чл. 35, ал. 3 от наредбата /отм./ санкцията е 100 лв., съгласно приложимата редакция. Посочените като нарушени разпоредби на чл. 34, ал. 3 и чл. 35, ал. 1 не предвиждат като самостоятелно нарушение пътуване с нередовен превозен документ.

В случай, че контролните органи по редовността на пътниците установят пътник, който пътува без редовен превозен документ, на пътника следва да се предложи да закупи билет за еднократно пътуване, продаван от контролор по редовността на пътниците на стойност двадесет пъти по-висока от цената на билета за еднократно пътуване /20,00 лв. към момента на установяване на нарушението/. Билетът се валидира от контролора и дава право на пътника да продължи пътуването си със същото превозно средство, съгласно чл. 35 ал.1 от Наредбата. Т.е., за съставомерността на деянието по чл. 35, ал. 1 е необходимо да е констатиран отказ на пътника да закупи от контролора по редовността на пътниците карта за еднократно пътуване или карта за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител. В АУАН обаче такова нарушение не е описано, т.е. не е описано, че пътникът е отказал да закупи карта, а само че пътува без редовен превозен документ. Това не е направено и в НП. В същото време поведението на нарушителя е квалифицирано като осъществило състава на чл. 35, ал. 1 и именно на това основание е ангажирана и административнонаказателната му отговорност. В случая не може да се приложи разпоредбата на чл. 53, ал.2 ЗАНН, според която НП има санираща за АУАН сила. Това е така, тъй като липсата на отказ за закупуване на билет е част от фактическия състав на нарушението и следва в АУАН да е изрично посочено, че пътникът е отказал да закупи такъв. Безспорно е налице разминаване между описанието на нарушението и описанието на законните разпоредби, които са нарушени, поради което не може да се направи извод за доказаност на административното обвинение – както на факта на извършване на деянието, така и на обстоятелствата, при които то е извършено.

Освен изложеното, дори да се приеме, че нарушението е безспорно установено и санкционирано правилно, то към настоящия момент е изтекла абсолютната погасителна давност за това нарушение и същото е погасено по давност. Съгласно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. Цитираната разпоредба

намира приложение и в производството по ЗАНН на основание чл. 11 от ЗАНН и с оглед т. 2 на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС. Съгласно цитираното Тълкувателно постановление разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК следва да се прилага във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК или в случая абсолютната погасителна давност е 4 години и половина, считано от датата на довършване на деянието /чл. 80, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН/. Препращането по чл.11 ЗАНН е общо и важи за всички обстоятелства, които изключват административнонаказателната отговорност – и за тези по глава II НК, така и за тези по глава IX, в т.ч. за давността по чл.79, ал.1, т.2 НК. С изтичането ѝ по закон се изключва и административнонаказателното преследване, и отговорността по чл.6 ЗАНН, тъй като извън него същата не може да се осъществява. Тоест давността като обстоятелство, което погасява преследването на дееца и така юридически препятства административното му наказване, попада в обхвата на препращането по чл.11 ЗАНН. Изтичането на абсолютния давностен срок по чл.80, ал.1, т.5 във вр.с чл.81, ал.3 НК, във вр.с чл.11 ЗАНН е заличило процесното деяние като основание за налагане на имуществената санкция за извършено нарушение по чл. 142, ал. 4 КТ, поради което тази инстанция не е овластена да проверява дали е извършено или не от обективна страна. В конкретния случай нарушението е извършено на 30.04.2015 г., а давностния срок е изтекъл на 30.10.2019 г. Към датата на издаване на НП давностния срок не е бил изтекъл, но към датата на постановяване на решението от СРС да, както и към датата на постановяване на настоящето решение също, а съдът е длъжен да съобрази този факт към датата на постановяване на своя акт.

Въпреки изтеклата погасителна давност, доколкото СРС е приел, че НП е незаконосъобразно на друго основание, то същото следва да се потвърди, а не да бъде прекратено производството.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решение от 16.04.2020 г. по НАХД № 18754/2018 г. на софийски районен съд, НО, 103 състав е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено, а касационната жалба оставена без уважение.

По разноските.

Процесуалният представител е направил искане за присъждане на разноски пред АССГ, в размер на 300,00 лв., за адвокатско възнаграждение, съобразно представения списък по чл. 80 ГПК. Предвид изхода на делото и предвид разпоредбата на чл. 63, ал.5 ЗАНН /нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г./, такива се дължат. Същите са своевременно поискани, представен е списък на разноските по чл. 80 ГПК, както и доказателства, че са заплатени.

По изложените съображения, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав, на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 16.04.2020 г., постановено по НАХД № 18754/2018 г. на софийски районен съд, НО, 103-ти състав.

ОСЪЖДА Столична община **ДА ЗАПЛАТИ НА** Н. Г. Д., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата от 300,00 лв., направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.